

Hensyn, der skyldes Folkekirken. Der er i Overensstemmelse med Forslagets Bestemmelser angaaende folkekirkelige Begravelser tillige foreslaaet, at saadanne Taler ikke maa holdes mod de nærmestes Ønske. Grundtanken i Lovforslaget for de almindelige Begravelsers Vedkommende har været at fritage den afdødes nærmeste for, at en Præst, som de ikke have ønsket, skal tale over den afdøde. Det samme Hensyn maa kræve, at der heller ikke mod den afdødes tidligere fremsatte eller hans nærmestes, hans Families Ønske, maa tales af Personer ved borgerlige Begravelser, overhovedet at der af udenforstaaende kan blive givet en borgerlig Begravelse en Karakter, som Familien slet ikke har ønsket, og som ikke har været tilsigtet af den. Den nugældende Bestemmelse om, at der ved borgerlig Begravelse kun maa synges Sange af den autoriserede Salmebog, er foreslaaet ændret derhen, at ogsaa andre Sange maa synges, naar det er tilladt af Præsten.

Forslaget har som nævnt været behandlet af det andet Ting, og der er i dette kun foretaget en væsentlig Ændring. Ifølge Loven af 1903 skal der, for at borgerlig Begravelse skal kunne finde Sted, foreligge en testamentarisk, altsaa skriftlig Erklæring af den afdøde. Dette var i Lovforslaget, som det blev forelagt i det andet Ting, foreslaaet ændret til, at ogsaa en vidnefast afgiven mundtlig Erklæring skulde være tilstrækkelig. Men denne Bestemmelse er gaaet ud, idet det andet Ting har vedtaget at blive ved Bestemmelsen i Loven af 1903, om, at der skal foreligge en i Testamentsform affattet, altsaa skriftlig Erklæring. Endvidere har det andet Ting ophævet den Bestemmelse i Lovforslaget, efter hvilken Klokkeringning i særlige Tilfælde vilde kunne forbydes, en Bestemmelse, hvorpaa jeg i øvrigt ikke havde lagt videre Vægt. Jeg skal med disse Ord tillade mig at anbefale dette Lovforslag ogsaa til dette høje Tings velvillige Behandling.

Jensen-Knudstrup: Det foreliggende Forslag vil sikkert blive mødt med Velvillie fra alle Sider her i Tinget. Det er Udtryk for Trangen til at faa sat et tydeligt Skel mellem kirkeligt og borgerligt, og det trænger man til i vor Tid paa mange Omraader at faa sat. I tidligere Tider var Sammenblandingen af de to Ting, det kirkelige og det borgerlige, meget almindelig. Undertiden, ja som Regel, har det borgerlige været trængt tilbage,

medens det kirkelige har bredt sig og har underlagt sig Forhold, som ligefrem og jævnt set slet ikke høre ind under Kirkens Myndighed. En Reformlovgivning af den Art, som vi jo allerede have begyndt, vil i mange Tilfælde betyde, at det kirkelige trænges tilbage, hvor det har underlagt sig borgerlige Forhold, og vil medføre en Ligestilling mellem borgerligt og kirkeligt, som tidligere har været vanskelig at hævide. Paa mange Omraader have vi jo haft lignende Forslag under Behandling. Det borgerlige Ægteskab hører f. Eks. til samme Kreds af Omraader, idet Kirken havde underlagt sig Ægteskabsstiftelsen og havde forbeholdt sig Eneret der. Noget lignende gælder Ed for Retten. Der har tidt været talt her i Tinget om at faa ændret denne Akt til en rent borgerlig Forsikring og at faa denne skilt ud fra den religiøse Ed.

Det foreliggende Forslag vil, som allerede udtalt, forhaabentlig fra alle Sider blive modtaget som et praktisk og tidsvarende Fremskridt paa et af de Omraader, der hidtil have været underlagte de kirkelige Myndigheder, skønt Talen er om et rent borgerligt Anliggende. Jeg skal nu ikke opholde mig ved at gennemgaa Lovforslagets enkelte Paragraffer — det har den højtærede Kultusminister jo gjort ret omhyggeligt —, jeg vil kun understrege, at Forslagets 1ste Paragraf giver udvidet Frihed og Ret til at tage hvilken som helst Præst, man vil, hvis man ønsker at begraves efter det folkekirkelige Ritual. Dette er noget, som vil blive paaskønnet af mange, da man derved undgaar Ulejlighed ved at løse Sognebaand.

Medens altsaa den første Paragraf handler om den kirkelige Begravelse i Almindelighed, saa handle de 3 følgende Paragraffer om borgerlig Begravelse for Folkekirkens Medlemmer. Der er indsat en Bestemmelse i § 2, som den højtærede Minister ogsaa nævnede, nemlig at den afdødes Ønske om at faa borgerlig Begravelse skal være fremsat i Testamentsform. Det er jo i Overensstemmelse med den nugældende midlertidige Ordning i Henhold til Lov af 1903, medens Forslaget, som det blev forelagt i Landstinget, kun indeholdt den Bestemmelse, at Erklæringen skulde være vidnefast. Naa, det kan der jo strides om, hvad der er mest forsvarligt i det Tilfælde. Jeg skal ikke indvende noget særligt imod, at Ønsket skal udtrykkes i Testamentsform. Det maa vel tilsigte at hindre al Tvivl om den afdødes Ønske, og det er jo meget vigtigt, at der